

STEPHEN KING

MR. MERCEDES

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST,
2014

James M. Cainre gondolva

Déltájban dobták le a szénáskocsiról...

(URAM TAMÁS FORDÍTÁSA)

SZÜRKE MERCEDES

2009. április 9–10.

Augie Odenkirknek egy 1997-es Datsunja volt, amely, noha már sok mérföld volt benne, még mindig jól futott, viszont sokba került bele az üzemanyag, különösen olyan ember számára, akinek nincs munkája, és mivel a City Center a város túlsó végén volt, úgy döntött, inkább az utolsó éjszakai busszal megy. Negyed tizenkettő után szállt le róla, vállán a hátizsákkal, hóna alatt az összetekert hálósákkal. Előre örült, hogy milyen jó lesz a pehelybélésű hálósák hajnali háromkor. Az éjszaka ködös és dermesztő volt.

– Sok szerencsét – mondta a sofőr, amikor Augie lelépett a buszról. – Muszáj kapnia valamit, ha már az első itt.

Csak hát nem az volt. Amikor Augie fölért a nagy auditóriumhoz vezető, széles, meredek rámpa tetejére, akkor látta, hogy már legalább kéttucatnyian várakoznak az ajtók előtt, némelyek állva, a többség ülve. A hordozható oszlopokból és a NE LÉPJE ÁT feliratú, sárga szalagokból épített folyosó útvesztőszerűen kanyargott. Augie ismerte ezt a labirintust a filmekből és a bankból, ahol jelenleg túllépte a hitelkeretét, és fel is fogta a rendeltetését: a lehető legtöbb embert kell összezsúfolni a lehető legkisebb helyen.

Ahogy közeledett a sor végéhez, amelyből hamarosan az állás-keresők kígyója lesz, Augie meghökkenve és elszörnyedve látta, hogy az előtte álló nő hátán Papoose hordozóba tett csecsemő alszik. A baba arca kipirult a hidegtől, a lélegzése halkán karistolt.

A nő meghallotta a némileg kifulladt Augie közeledését, és megfordult. Fiatal volt, és a karikás szeme ellenére is egész csinos. A lábánál apró, steppelt táská volt, nyilván a babaholmi.

– Hahó – mondta. – Üdv a korán kelők klubjában.

– Remélhetőleg lelünk is aranyat. – Habozott, aztán arra gondolt, egye fene, és kezét nyújtott. – August Odenkirk. Augie. Nemrég építettek le. A huszonegyedik században így mondják azt, hogy lapátra tettek.

A nő kezét fogott vele. Jófajta, erős, cseppet sem félénk szorítása volt. – Janice Cray, ez a babóca pedig Patti. Engem is leépítettek. Házvezetőnő voltam egy kedves családnál a Sugar Heights-on. Az illető, izé, autókereskedő.

Augie megrándult.

Janice bólintott. – Tudom. Azt mondta, sajnálja, hogy el kell bocsátania, de szorosabbra kell húzniuk a derékszíjat.

– Gyakori az ilyesmi – mondta Augie, és közben arra gondolt: *Hogyhogy nem találtál pesztrát? Hogyhogy senkit sem találtál?*

– Magammal kellett hoznom. – Janice Craynek nem kellett gondolatolvasónak lennie ahhoz, hogy belelásson Augie fejébe. – Nincs kire bíznom. Szó szerint. Az utcabeli lány nem maradna egész éjjelre, még akkor se, ha meg tudnám fizetni, márpedig nem tudom. Ha nem kapok állást, nem tudom, mihez kezdünk.

– A szülei nem vigyázhatnak rá? – kérdezte Augie.

– Vermontban élnek. Ha lenne egy csepp eszem, fognám Patti-t és odamennék. Szép hely. Csak hát nekik is megvan a maguk baja. Apu azt mondja, hogy a házuk víz alatt van. Nem szó szerint, nem a folyóban áll, semmi efféle. Valami pénzügyi dolog.

Augie bólintott. Ez is gyakori.

Néhány autó kapaszkodott felfelé a meredek lejtőn a Marlborough utca irányából, ahol Augie leszállt a buszról. Balra fordultak, be a parkoló hatalmas, üres sivatagába, amely holnap reggelre kétségtelenül megtelik... órákkal az előtt, hogy megnyit az Első Éves Városi Állásbörze. Egyik autó sem volt új. A vezetőik leparkoltak, és miután a legtöbb járgányból kikászálódott három-négy álláskereső, elindultak az auditórium ajtóihoz. Többé

nem Augie jelentette a sor végét. Az már csaknem a folyosó első kanyarjáig ért.

– Ha kapok munkát, tudok szerezni dadát – folytatta a nő.

– De ma éjszaka én és Patti szívunk.

A baba hurutosan köhögött, ami nem tetszett Augie-nak, mocorgott a hordozóban, azután ismét elcsendesedett. Legalább jól felöltöztették; még pici, egyujjas kesztyűje is volt.

A srácok rosszabbat is túlélnek, gondolta feszengve Augie. Eszébe jutottak a múlt század harmincas évei, meg a nagy gazdasági válság. Bár neki ez a mostani is elég kemény. Két éve még minden rendben volt. Nem élt éppen nagylábon, de kijött a fizetéséből, legtöbbször még maradt is egy kevés a hó végén. Erre most minden rosszra fordult. Valamit csináltak a pénzzel. Augie nem értette; ő csak egy aktakukac volt a Nagy Tavak Fuvarvállalat szállítási osztályán, ő csak a számlákhoz értett, meg a számítógéphez, amellyel a vízi, szárazföldi és légi szállítmányokat irányította.

– Akik látnak itt a babával, azt gondolják, hogy felelőtlen vagyok – zsémbelt Janice Cray. – Tudom, már az arcukon látom, a magáén is láttam. De mi más tehetnék? Még ha az utcabeli lány ott is maradna egész éjszakára, az nyolcvannégy dolláromba kerülne. *Nyolcvannégybe!* A jövő havi lakbért félretettem, de azon kívül egy vasam sincs. – Elmosolyodott, és Augie a parkoló magas, nátriumgőz lámpáinak fényénél könnyeket látott a szempilláin. – Csak beszélék itt összevissza.

– Akkor sem kellene bocsánatot kérnie, ha azt tenné. – A sor befordult az első sarkon, és visszatért oda, ahol Augie állt. Egyébként a lánynak igaza van. Augie észrevette, hogy sokan megbámulják a hordozóban alvó csecsemőt.

– De igen, ez a nagy helyzet. Egyedülálló anya vagyok, állás és férj nélkül. Mindenkitől bocsánatot kérek mindenért. – Megfordult, és az ajtó sor fölötti molinóra nézett. Az volt rajta: 1000 MUNKAHELYET GARANTÁLUNK! Alatta pedig: *Városunk népét szolgáljuk!* – RALPH KINSLER POLGÁRMESTER.

– Néha kedvem támad bocsánatot kérni a columbine-i mészárlásért, szeptember 11-ért és amiért Barry Bonds szteroidokat szed. – Félig hisztérikusan felvihogott. – Néha még az úrsikló fel-

robbanásáért is kedvem lenne bocsánatot kérni, pedig amikor megtörtént, még csak járni tanultam.

– Ne aggódjon – mondta Augie. – Minden rendben lesz. – Ez is egy olyan dolog, amiket mondani szoktak.

– Csak ne lenne ilyen nyirkosság! Jól bebugyoláltam Pattit, mert hátha hideg lesz, de ez a nedvesség... – A fejét csóválta. – Azért kibírjuk, ugye, Patti? – Reménytelen kis mosollyal nézett Augie-ra. – Csak ne essen.

Nem esett, de a páratartalom addig nőtt, amíg már szabad szemmel is látszottak a lebegő finom cseppek a nátriumgőz lámpák fényében. Egyszer csak Augie rájött, hogy Janice Cray állva alszik. A medencéjét előretolta, a válla megroskadt, a haja csapzott szárnyként lógott az arcába, az álla majdnem a szegycsontjáig ért. Augie az órájára nézett, és látta, hogy háromnegyed három.

Tíz perccel később Patti Cray felébredt és sírni kezdett. Az anyja (*a bébimama*, gondolta Augie) megrándult, akkorát horkantott, mint egy ló, fölemelte a fejét, és ki akarta emelni a hordozóból a csecsemőt, de az nem jött, mert a lába beszorult. Augie segített, megfogta a hordozó oldalát. Ahogy az immár üvöltő Patti előkerült, Augie látta, hogy vízcseppek szikráznak falatnyi rózsaszín dzsekijén és hozzáálló sapkáján.

– Éhes – mondta Janice. – Meg tudom szoptatni, de be is pisilt. A nadrágján át is érzem. Istenem, tisztába se tehetem ebben a – most nézze, milyen köd lett!

Augie azon morfondírozott, miféle vicces kedvű istenség szervezhette úgy, hogy ő kerüljön e mögé a nő mögé a sorban. Azon is elmorfondírozott, hogy az ördögbe fogja ez a teremtés végigcsinálni az életét – az *egészet*, nem csupán a következő tizennyolc évet, amelyben felelős lesz ezért a gyerekért. Kijönni egy ilyen éjszakán, egyetlen csomag pelenkával! Hogy lehet ilyen esztelen?

Letette a hálósákját Patti pelenkászsákja mellé. Lekuporodott, kioldotta a zsinórt, elterítette a zsákot, lehúzta a cipzárt. – Bújjon bele. Melegedjen meg, és melegítse fel *őt* is. Azután majd beadok mindent, amire szüksége van.

A nő ránézett, kezében a tekergőző, síró babával. – Maga nős, Augie?

– Elvált.

– Gyerekek?

Megrázta a fejét.

– Miért ilyen jó hozzánk?

– Mert itt vagyunk – felelte Augie, és vállat vont.

A nő még egy pillanatig nézte habozva, majd átadta neki a babát. Augie kinyújtott karral tartotta el magától, és úgy bámulta a vörös, dühös arcot, a pici, turcsi orrból lógó taknyot, a flanel-rugdálózóban bicikliző lábakat, mint akit megigéztek. Janice bemászott a hálósákba, azután fölemelte a kezét. – Kérem, adja ide.

Augie engedelmeskedett. A nő mélyebbre húzódott a zsákba. Mellettük, az első kanyarnál két fiatalember bámulta őket.

– A magatok dolgával törődjete, srácok – mondta Augie. Azok elfordultak.

– Adna egy pelenkát? – kérdezte Janice. – Tisztába kéne tennem, mielőtt megszoptatom.

A férfi fél térdre ereszkedett a nedves aszfalton, kicipzárta a steppelt táskát. Egy pillanatra elcsodálkozott, mert textilpelenka volt benne Pampers helyett, azután megértette. A textilpelenkát többször fel lehet használni. A nő talán mégsem reménytelen eset.

– Látok egy flakon Baby Magicet is. Kéri?

– Igen, kérem – felelte Janice a hálósákból, ahonnan most csak egy barnás hajtincse látszott ki.

Augie odaadta a pelenkát és az olajat. A hálósák fickándozni és ugrálni kezdett. A sírás először erősödött. Egy távolabbi kanyarból, amely elveszett a sűrűsödő ködben, valaki odaszólt. – Nem tudná elhallgattatni azt a kölyköt? – Egy másik hang hozzátette. – Valaki felhívhatná a gyermekvédelmet.

Augie várt, figyelte a hálósákot. Végül abbamaradt a mozgás, és előbújt egy kéz egy pelenkával. – Betenné a táskába? Van ott egy műanyag zsák a piszkosnak. – Úgy nézett föl a férfira, mint egy vakond a lyukból. – Ne aggódjon, nem kakis, csak pisis.

Augie átvette a pelenkát, betette a műanyag zsákba (COSTCO volt az oldalára írva), azután becipzárta a pelenkás táskát. A sírás még egy-két percig folytatódott a hálósákban (*mennyi zsák*, gondolta), azután hirtelen félbeszakadt, amikor Patti szopni kezdett a City Center parkolójában. Az ajtó sor fölött, amely még hat órán át zárva marad, a molinó mélán csapott egyet. 1000 MUNKAHELYET GARANTÁLUNK!

Hát persze, gondolta Augie. *Továbbá nem kapsz AIDS-t, ha betanulsz C-vitaminból.*

Húsz perc telt el. Újabb autók jöttek föl a dombra a Marlborough utcáról. Újabb emberek csatlakoztak a sorhoz. Augie úgy saccolta, hogy már legalább négyszázan váraкоznak. Ilyen ütemben kétezren is lesznek, mire azok az ajtók kilenckor kinyílnak, és ez konzervatív becslés.

Elfogadom, hogy konyhás legyek a McDonald'snál?

Valószínűleg.

És ha a Walmartnál lennék köszönőember?

Ó, de mennyire! Széles mosoly és *hogyan van ma?* Ezt a munkát simán meg tudja csinálni.

Emberbarát vagyok, gondolta, és elnevette magát.

– Mi olyan vicces? – hallatszott a zsákból.

– Semmi – felelte. – Csak bújjon össze a sráccal!

– Azt teszem. – Mosolygó hangon.

Fél négykor letérdelt, fölemelte a hálósák hajtókáját és belesett. Janice Cray összegömbölyödve aludta az igazak álmát, mellén a babával. A kép az *Érik a gyümölcs*-re emlékeztette Augie-t. Hogy is hívták benne azt a lányt? Aki végül egy felnőtt férfit szoptatott meg? Virágneve volt. Erika? Nem. Viola? Kizárt. Fontolgatta, hogy tölcsért csinál a kezéből, és odakiáltja a sokaságnak: *VAN ITT VALAKI, AKI OLVASTA AZ ÉRIK A GYÜMÖLCS-ÖT?*

Miközben feltápáskodott (ezen a képtelenségen mosolyogva), beugrott a név. Rózsa. Így hívták a lányt az *Érik a gyümölcs*-ben. De nem egyszerű Rózsa; *Sáronrózsája*. Bibliai íze volt, noha Augie ezt nem tudta biztosra; sosem volt valami nagy bibliaolvasó.

Lenézett a hálósákra, amelyben a hajnali órákat akarta tölteni, és eszébe jutott, amikor Janice Cray azt mondta, hogy kedve lenne bocsánatot kérni a Columbine-ért, szeptember 11-ért és Barry Bondsért. Belevehette volna a globális felmelegedést is. Talán amikor ennek vége, és lesz munkájuk – vagy sem; ez a valószínűbb –, meghívja reggelire. Nem randevú, semmi ilyesmi, csak egy kis szalonnás rántotta. Azután többé nem látják egymást.

Újabb emberek jöttek. Már nem fértek be a fontoskodó NE LÉPJE ÁT folyosóba. Onnantól kezdve a sor kiegyenesedett, és átnyúlt a parkolóba. Augie attól volt meglepve – és attól érezte kényelmetlenül magát –, hogy mennyire nagy a *csend*. Mintha valamennyien tudnák, hogy fölöslegesen jöttek, és csak arra várnának, hogy ezt hivatalosan is közöljék velük.

A molinó ismét bágyadtan csapott egyet.

A köd tovább vastagodott.

Röviddel hajnali öt előtt Augie felriadt a bóbiskolásból, topogni kezdett, hogy felébredjen a lába, és látta, hogy csúnya vasszín fény vegyült a levegőbe. Ez állt a lehető legtávolabb a költészet és a régi Technicolor filmek rózsaujjú hajnalától; inkább antihajnal volt, nyirkos és sápadt, mint az egynapos hulla arca.

Augie látta, ahogy a City Center auditoriuma lassan feltárja magát az ezerkilencszázhetvenes évek giccses építészeti dicsfényének teljében. Látta a kéttucatnyi kanyarban türelmesen várakozó embereket, és mögöttük a sor végét, ahogy eltűnik a ködben. Most már volt egy kis beszélgetés, és amikor az ajtók túldalán elvonult az előcsarnokban a szürke munkaruhás gondnok, gúnyos kis éljenzés fogadta.

– Más bolygókon is létezik élet! – kiáltotta az egyik fiatalember azok közül, akik Janice Crayt bámulták – Keith Frias, akinek a bal karja hamarosan leszakad.

Bágyadt nevetés jutalmazta bemondását, az emberek beszélgetni kezdtek. Véget ért az éjszaka. A beszivárgó fény nem volt különösebben bátorító, de a végeérhetetlen éjszakánál mégis jobb volt.

Augie ismét letérdelt a hálósák mellé, és fülelt. A halk, ütemes hortyogás megmosolyogtatta. Lehet, hogy fölöslegesen aggodott. Úgy látszik, vannak emberek, akik az idegenek jóvoltából élnek, sőt virulnak. A fiatal nő, aki pillanatnyilag az ő hálósákjában alszik a babájával, valószínűleg ilyen lehet.

Az jutott eszébe, hogy ő és Janice Cray akár párként is jelentkezhetnének a különböző asztaloknál. Ha ezt teszik, a baba nem annyira a felelőtlenségre utalhat, inkább a közös elszántságra. Ezt nem tudta biztosan, az emberi természet számos jellegzetességét sohasem sikerült megfejtenie, de azért lehetségesnek tartotta. Majd megpróbálja megbeszélni Janice-szel, ha felébred. Majd meglátjuk, mit szól hozzá. Házasoknak nem állíthatják be magukat: a lány nem visel jegygyűrűt, ő pedig jó három éve lehúzta a magáét, de azt azért állíthatják, hogy... mit is mondanak rá mostanában? Élettársak.

Folyamatosan érkeztek az autók a Marlborough utca felől a meredek lejtőn, szabályosan, mint az óraketyegés. Hamarosan jönnek majd a gyalogosok is, ahogy befut az első reggeli busz. Augie majdnem biztosan tudta, hogy a buszok hatkor indulnak. A sűrű köd miatt a kocsik csak fényszórókból álltak, amelyeken túl elmosódó alakok derengtek a szélvédő mögött. Néhány vezető a tömeg láttán csüggedten visszafordult, de a többség kitarott, csak mentek tovább az utolsó parkolóhelyek irányába, szikrává zsugorodó féklámpákkal.

Ekkor Augie felfigyelt egy autóformára, amely nem fordult vissza, de nem is ment el a parkoló végébe. Szokatlanul erős fényű reflektorait sárga ködlámpák fogták közre.

Xenon fényszóró, gondolta. Ez egy Mercedes-Benz. Mit keres egy Benz egy állásbörzén?

Talán Kinsler polgármester lehet, aki beszédet akar tartani a Korán Kelők Klubjának. Gratulálni akar életrevalóságukhoz, ahhoz a jófajta, régi, pozitív, amerikai adj-neki-rajta szellemhez. Ha így van, gondolta Augie, akkor a Mercedesével idejönni – még ha régi autó is – rossz ízlésre vall.

Megszólalt egy öreg szivar, aki Augie előtt állt a sorban (Wayne Welland, aki földi létének utolsó pillanatait éli): – Ez egy Benz? Úgy fest.

Augie éppen kezdte volna mondani, hogy az, egy Mercedes fényszóróit nem lehet összetéveszteni, ám ekkor az elmosódó árny mögött haladó jármű vezetője rátenyerelt a kürtre, amely hosszasan, türelmetlenül bőgött. A reflektorok még fényesebben ragyogtak, vakító fehér kúpokat hasítottak ki a vizes levegőből, és a Mercedes úgy szökkent előre, mintha megriasztotta volna a türelmetlen dudálás.

– Hé! – kiáltotta meglepetten Wayne Welland. Ez volt a vég-szava.

A felgyorsuló Mercedes egyenesen azt a pontot vette célba, ahol az álláskereső a legsűrűbben álltak a NE LÉPJE ÁT feliratú kerítés mögött. Néhányan futni próbáltak, de csak azok szabadulhattak ki, akik a sor végére kerültek. Azoknak, akik közelebb voltak az ajtókhöz – az igazi Korán Kelőknek – nem volt esélyük. Nekimentek az oszlopoknak, feldöntötték őket, belegabalyodtak a szalagokba, visszapattantak egymásról. A sokaság riadt hullámokban gördült ide-oda. Az idősebbek és a kisebbek elestek, és letaposták őket.

Augie-t gorombán balra lökték. Megbotlott, de mire visszanyerte az egyensúlyát, rögtön előre is lökték. Egy könyök eltalálta a járomcsontját a jobb szeme alatt, július negyedikei tűzijátékot robbantva látóterének jobb oldalán. A másik szemével látta, hogy a Mercedes nem egyszerűen kibukkan a ködből, de mintha abból teremtené meg magát. Nagy, szürke szedán volt, talán SL500-as, amelynek tizenkét hengere van, és most mind a tizenkettő bömbölt.

Augie-t térdre lökték a hálósák mellé, és többször belerúgtak, miközben megpróbált feltápáskodni. Rúgták a karját, a vállát, a nyakát. Az emberek üvöltöttek. Hallotta, ahogy egy nő felsikolt: – *Nézzétek, nézzétek, nem áll meg!*

Augie látta, hogy Janice Cray kidugja a fejét a hálósákból, és értetlenül pislog. Ismét egy félénk vakondra emlékeztetett, ahogy kiles a túrásból. Egy alvástól kócos vakondhölgyre.

Augie négykézláb odavergődött hozzájuk, és ráfeküdt a hálósákban levő nőre és a babára, mintha így megoltalmazhatná őket a német mérnöki tudás kéttonnás darabjától. Hallotta az emberek ordítását, de ezt a hangot csaknem elfojtotta a szedán

nagy motorjának közeledő bömbölése. Valaki hatalmasat ütött a tarkójára, de alig érezte.

Még volt ideje azt gondolni: *Meg akartam hívni Sáronrózsáját egy reggelire.*

Még azt is: *Talán elkanyarodik.*

Úgy tűnt, ez a legjobb esélyük, az egyetlen. Augie kezdte volna fölemelni a fejét, hogy lássa, megtörténik-e, ám egy hatalmas, fekete kerék felfalta a látóterét. Érezte, hogy a nő megmarkolja a felkarját. Maradt ideje azt remélni, hogy a baba még alszik. Azután nem volt többé idő.